

Intro

ม่านหมอกหนาทึบโรยตัวปกคลุมไปทั่วบริเวณจนมองไม่
ออกว่าบัดนี้เขากำลังยืนอยู่ที่ไหน ร่องรอยตึงเครียดปรากฏชัดบน
ใบหน้าเมื่อสัมผัสได้ถึงบรรยากาศอันน่าอึดอัด เขาขยับกายเหลียว
ซ้ายแลขวาเมื่อได้ยินเสียงร้องครวญครางของใครบางคนขึ้นมาเป็น
ระลอก ดวงตากลมโตสั่นไหวยามกลอกมองรอบกายเพื่อหาคำตอบ
แต่ก็มีม่านบังตาเป็นอุปสรรคขึ้นใหญ่ตั้งปราการขวางกั้น แม้จะเพียร
กวาดมือไป หมายถึงทำลายมันอยู่หลายครั้ง ครูใหญ่ที่เดียวที่เขา
ต้องใช้ความอดทนในการรอคอยเพื่อให้หมอกหนาจางลง จนสายตา
รับภาพตรงหน้าได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

พลันนั้นก็ปรากฏมวลแมกไม้่นานาพรรณที่ขึ้นเรียงตัวอย่าง
รกครึ้มคล้ายอยู่กลางป่าทึบ มวลอากาศเย็นแผ่กระจายโรยตัว
ปกคลุม กระทบผิวหนังจนรู้สึกครั่นคร้ามขึ้นมาคราครั้น มือบาง
ที่ทิ้งลงข้างตัวยกขึ้นลูบต้นแขนเพื่อหวังเพิ่มไออุ่น แต่ก็ไม่เป็นผลนัก
เพราะต้นตระหนักได้ถึงขนาดมือที่เปลี่ยนไป ดวงตากลมโตหลุมมอง

ด้วยใจระล่ำ ก่อนจะหลุดเสียงร้องเมื่อพบว่ามือทั้งสองกลายเป็นมือเล็กป้อม ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้นกับเขาในวัยยี่สิบแปดปี

ริมฝีปากบางเม้มแน่นด้วยความประหม่า ขณะเดียวกันความสนใจทั้งหมดก็มุ่งตรงไปเบื้องหน้าด้วยดวงตาสั้นไหว แต่แล้วเมื่อเค้าวางความคุ่นเคยโลดแล่นอยู่ในหัวงคิด เสียวินาที่นั่นความหวาดกลัวก็จู่โจมเข้ากลางใจ ทั้งที่เคยแน่ใจว่าตนสามารถก้าวข้ามความหวาดหวั่นนี้ได้แล้ว ทว่าเมื่อภาพความทรงจำเดิมย้อนขึ้นมาอีกครั้ง ก็ดูเหมือนความพยายามที่ผ่านมามาทั้งหมดจะไม่เป็นผลแม้แต่น้อย

เงาร่างบางอย่างที่ยังอยู่ในกันบังความทรงจำซ้อนทับกับภาพตรงหน้าขึ้นฉับพลันราวถูกจับวาง เพียงไม่นานสิ่งที่ปรากฏก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ไม่ต่างจากครั้งหนึ่งที่เหตุการณ์ตรงหน้าเคยเกิดเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน เด็กชายวัยสิบขวบกำลังเคลื่อนกายเข้ามาใกล้ด้วยความเร็วจนดูเหมือนเท้าทั้งสองข้างแทบไม่ติดพื้น กระนั้นก็ยังไม้อาจสร้างความปลอดภัยพริ้วพริ้วแก่เขาได้เท่ากับรอยยิ้มที่ส่งมา แรกเริ่มดูเหมือนจะเป็นมิตร วินาทีถัดมากลับสยะยิ้มกว้างจนปากฉีกแทบถึงรูหู

“มาอยู่กับเราเถอะม่อน พวกเราจะได้อาเล่นด้วยกันเหมือนเดิมเิง”

ขาสองข้างของเขาก้าวถอยหลังอัตโนมัติ จนเด็กชายเหมือนจะรับรู้ความหวาดกลัวนี้ได้เป็นอย่างดี เมื่อขาลึกๆ ทั้งสองรีบก้าวตามมาติดๆ พร้อมกับนั้นเสียงหัวเราะก็ดังก้องไปทั่วบริเวณ ทั้งที่เขายังมองเห็นว่ารอยยิ้มนำสยะดสยงไม่เลือนหายไปจากใบหน้า ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยมองว่าน่ารักด้วยซ้ำ

“ม่อนวังเกียจเราหรือ ไหนว่าพวกเราจะเป็เพื่อนกันตลอด

ไป”

ใช้ว่าเขาไม่ยอมได้ตอบ แต่เวลานี้มีเพียงมือและขาที่ขยับตามการควบคุมของสมองได้ นอกนั้นก็เหมือนหลุดจากการควบคุมของเขาไปอย่างไรเหตุผล ปากที่พยายามจะอ้าออกเพื่อเอ่ยคำพูดให้บางสิ่งตรงหน้าได้ยินกลับหนักอึ้งเหมือนมีใครเอาหินใหญ่มาถ่วงไว้

“ม่อนโกหก”

“ไม่! เราไม่ได้โกหก” เป็นครั้งแรกที่เขาสามารถเปล่งเสียงได้อย่างใจ ทว่าก็แหบพร่าราวกับละเมอ

เด็กชายตรงหน้ากลับแสดงสีหน้าไม่พอใจยิ่งกว่าเดิม รอยยิ้มเมื่อครู่จางหายไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะแทนที่ด้วยแววตาโกรธซึ่งไบหน้าบึ้งตึง ปากขมขมขมิบเหมือนกำลังพ่นหรือสวดอะไรบางอย่าง สติที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดเร่งให้เขาก้าวถอยหลังอย่างต่อเนื่อง กลัวถึงขนาดไม่กล้าหันหลังให้เด็กชายคนนั้น

คนที่ครั้งหนึ่งเขาเคยให้สัญญาว่าจะเป็นเพื่อนกันตลอดไป แม้วันนี้อีกฝ่ายสิ้นลมหายใจไปแล้ว ใช้ว่าคำสัญญาดังกล่าวจะหายไปด้วย...

“ม่อนผิดสัญญา ม่อนผิดสัญญา!”

เสียงตะโกนสุดท้ายที่ดังจนแก้วหูแทบแตก เรียกสติสัมปชัญญะของคนทีหลับไหลเมื่อหลายชั่วโมงก่อนกลับคืน เจ้าของร่างบนเตียงห้าฟุตผวาเฮือก สูดหายใจเข้าเต็มปอด ครั้นสายตารับรู้ว่าตนยังนอนอยู่ภายในห้องนอนที่เปิดเครื่องปรับอากาศไว้จนเย็นฉ่ำ ก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่งด้วยความโล่งอก

เหงื่อกาฬไหลโชกกายท่ามกลางอากาศเย็นจัดจากเครื่องปรับ

อากาศที่ทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพ ส่งผลให้เขาารู้สึกตัวรวม ๆ เหมือนจะเป็นไข้ มีอาการยกขึ้นลูบหน้าเพื่อเรียกสติ ซึ่งก็เป็นประจำ ของค่าคืนรอยต่อในช่วงวันนี้ของทุกปีที่เขาจะต้องฝันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อนเช้าแล้วซ้ำแล้ว...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันธรรมดาเช่นที่เคยเป็น แต่เป็นวันที่ทำให้เขาได้รับความสามารถพิเศษบางอย่างติดตัวมาจนบัดนี้

“เราไม่ได้ตั้งใจจะผิดสัญญา”

ขอบตาทั้งสองข้างร้อนผ่าว ก่อนหยาดน้ำตาแห่งความเสียใจ จะไหลรินลงมาซ้ำ ๆ อย่างห้ามไม่อยู่ การสูญเสีย ไม่ว่าเรื่องโดยอ้อม นำความเสียใจกลับมาเหมือนเป็นของคุณกัน และแม้เรื่องราวจะผ่านมาถึงสิบแปดปีจนเขาในเวลานี้ได้แปรเปลี่ยนจากเด็กชายมณายุ กลายเป็นนายมณายุแล้ว ทว่าความเสียใจและความคิดถึงยังคงลอยวนอยู่ในความรู้สึกไม่จางหาย

เนิ่นนานที่เดียวกว่าสมาร์ตโฟนที่ตั้งปลุกเอาไว้จะร้องเตือน เป็นเวลาตีห้าสิบห้านาทีที่เขากว่าปกติซึ่งเขาต้องตื่นไปทำงาน แต่เพราะเป็นวันสำคัญอีกวัน เขาจึงรีบกระวีกระวาดลงจากเตียงเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนตรงไปยังห้องครัวเพื่อหุงข้าว เตรียมอาหารง่าย ๆ อย่างไข่ต้ม แก้วด้วยน้ำพริกอีกสองกระปุกเล็ก ๆ ที่ซื้อติดเอาไว้ตั้งแต่เมื่อวานจากตลาดนัดใกล้ออฟฟิศ หยิบนมกล่องจากตู้เย็นเท่าจำนวนน้ำพริก แล้วเอาของทั้งหมดใส่ตะกร้าพลาสติกใบย่อมที่หาได้ใกล้มือ เสริจเรียบร้อยก็ถือตะกร้าออกไปรอพระที่จะเดินมาบิณฑบาตในเวลาหกโมงครึ่ง

ไม่นานนักชุรากับพระลูกวัดอีกรูป พร้อมเด็กวัดที่เขาคุ้นหน้าค่าตาเพราะเป็นคนใส่บาตรอยู่บ่อยครั้งก็มาถึง มณายุหลับตา

ระลึกถึงผู้ที่ต้องการทำบุญให้อยู่ครู่หนึ่ง จึงนำอาหารที่เตรียมไว้ใส่ลงในบาตรพระทั้งสองรูป จากนั้นก็ยอบตัวลงเพื่อรับพร สองมือยกขึ้นประนม ศีรษะก้มลงจนปลายนิ้วหัวแม่มือจดหว่างคิ้ว ก่อนจะแว่วเสียงสารถีเขาไม่ได้เป็นคนอื่นเลย...

“เดี๋ยวม่อนมากรวดน้ำให้ นะครับ” มนายุกกล่าวขึ้นลอยๆ ก่อนเดินกลับเข้าบ้านหลังจากพระแก้วห่างออกไปได้พักหนึ่ง

เขานำแก้วที่บรรจุน้ำเอาไว้จนเกือบเต็มพร้อมด้วยเปล้าอีกใบ ออกมายังชานพักหน้าบ้าน กล่าวคำกรวดน้ำเพื่ออุทิศส่วนกุศล จากนั้นก็นำน้ำที่กรวดไปรดลงบนโคนต้นไม้ใหญ่

“เราขอโทษนะกาย ขอโทษจริง ๆ...” ริมฝีปากบางพึมพำขึ้นเบาๆ รวากับต้องการบอกผ่านสายลมให้ส่งคำพูดของเขาไปถึงเพื่อนเพื่อนที่เขาไม่เคยเห็นอีกเลย หลังจากเกิดเรื่องราวในวันนั้นวันที่ทำให้เขา...เกือบเอาชีวิตไม่รอด

Chapter 1

การจราจรในกรุงเทพฯ นับว่าเป็นหนึ่งในเรื่องน่าหงุดหงิด ประจำวันที่ทำให้ต่อมความเครียดของคนทำงานกระตุกได้ทุกเช้า กระนั้นคนที่ต้องทำงานในย่านใจกลางเมืองก็ไม่คิดจะหาซื้อหรือเช่าที่พักให้ใกล้ที่ทำงานมากกว่านี้ เมื่อบ้านของตากับยายในจังหวัดนนทบุรีที่ได้รับตกทอดมา หลังจากพวกท่านสิ้นลมยังถือเป็นที่พักที่ทำให้เขารู้สึกถึงความเป็นบ้านที่อบอุ่น แม้ในยามที่ต้องห่างจากครอบครัวมาอยู่ตัวคนเดียวก็ตาม และแม้จะสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าที่เริ่มขยายเส้นทางหลายสายมาจนถึงแถบปริมณฑลได้ แต่สำหรับอาชีพมันชนากร การจะเดินทางไปดูงานตามสถานที่ของลูกค้าซึ่งหลายแห่งก็เป็นจุดที่การคมนาคมไม่สะดวก ทำให้เขาจำเป็นต้องขับรถไปทำงานทุกวันอย่างเลี่ยงไม่ได้

นับว่าโชคดีที่บริษัท ‘ตามใจ สตูดิโอ’ ซึ่งเป็นบริษัทรับออกแบบและตกแต่งภายในที่เขาเป็นมันชนากรอยู่นั้นไม่ได้กำหนดเวลาเข้าออกตายตัวสำหรับงานตำแหน่งนี้ ด้วยทราบกันดีว่าเนื้องานที่

จำเป็นต้องออกนอกสถานที่บ่อย และไม่อาจจะเกณฑ์เวลาเข้าออกได้ เว้นแต่ว่ามีนัดประชุม หรือนัดคุยกับลูกค้าเอาไว้ล่วงหน้า ดังนั้นเจ้าของบริษัทอย่างยศวริศ หรือที่ใคร ๆ เรียกขานว่าเฮียยักษ์ ทั้งยังนับเป็นรุ่นพี่จากร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกับเขา จึงไม่เคร่งเรื่องการเข้าออกออฟฟิศมากไปกว่างานที่ต้องออกมาตรงตามโจทย์ และเสร็จตามเวลา

อย่างไรก็ตาม พนักงานส่วนใหญ่ของบริษัทนี้ก็มักเข้าออฟฟิศไม่เกินสิบโมง หากไม่มีธุระต้องไปดูงานที่อื่นอยู่ดี ด้วยความที่ยศวริศเป็นเจ้านายรุ่นใหม่ที่มิได้จำแลงกายมาจากนักกดขี่ ออฟฟิศแห่งนี้จึงไม่ต่างอะไรจากบ้านหลังที่สอง ทั้งยังเป็นตั้งสนามเด็กเล่น ร้านกาแฟ หรือสวนหย่อมกลางเมือง เพราะเป็นถึงบริษัทออกแบบและตกแต่งภายใน ดังนั้นยศวริศจึงเนรมิตออฟฟิศขนาดสามชั้นที่ตั้งอยู่บนที่ดินเปล่าของครอบครัวในซอยหนึ่งบนถนนรัชดาภิเษกให้เต็มไปด้วยบรรยากาศผ่อนคลาย แต่ก็ยังคงครบวงจรจนพนักงานทุกคนอยากมาทำงานทุกวัน แม้ในวันที่จะโดนลูกค้ากินหัวเพราะออกแบบตามใจแต่กลับไม่ตรงใจคนจ่ายเงินก็ตาม

นายอุบฮิวแมคบุ๊กและไอแพดที่ต้องใช้ในการทำงานไว้แนบตัว หลังจากนำรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นมือสองคู่ใจเข้าจอดยังลานจอดของบริษัทแล้ว มืออีกข้างก็ถือแก้วเครื่องดื่มจากร้านเจ้าประจำที่แวะซื้อระหว่างทางเพื่อรองท้อง ซ็อกโกแลตปั่นฝีมือคนชงคุ่นลิ้นทำให้เช้าวันใหม่ของเขาสดชื่นขึ้นไม่น้อย ความหวานที่มาพร้อมความหอมจากซ็อกโกแลตของโปรดทำให้เขาลดทอนความหงุดหงิดจากปัญหาารถติดลงได้มากทีเดียว

“ไอ้ม่อน!”

ทันทีที่ก้าวเข้าสู่ส่วนทำงานของตนบนชั้นสอง เรียกว่าได้รูปก็ขยับเข้าหากันยามมองคนที่ตะโกนเรียกชื่อเขาจนดังก้องไปทั่วบริเวณอย่างไม่เกรงใจใคร แขนยาว ๆ ของมันโบกไปมา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นกัว๊กมือเรียกเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้มากยิ่งขึ้น มนวยยังคงหันไปทักทายเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ระวังทางอย่างไม่เร่งรีบกระทั่งถึงโต๊ะทำงานของตนที่ตั้งอยู่ด้านในสุดติดหน้าต่างซึ่งเป็นกระจกบานสูง มองออกไปเห็นสวนหย่อมเล็ก ๆ ข้างออฟฟิศได้ฉับตา ขณะที่โต๊ะฝั่งซ้ายข้าง ๆ กันเป็นโต๊ะทำงานของพิชญา เจ้าของเสียงเรียกเมื่อครู่

เจ้าของส่วนสูงมากกว่าเขาราวสิบเซนติเมตรเลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้ ศีรษะที่ดูเหมือนหนักมากจนต้องหาอะไรตามไว้เอียงชบจากกันระหว่างโต๊ะทำงาน พลังกะพริบตาพริบ ซึ่งคงเป็นการกระทำที่เจ้าตัวคิดว่าน่ารักมาก ครั้นดวงตาเรียวรีอย่างคนที่มิเชื่อสายเงินปะปนอยู่ครึ่งหนึ่งกวาดมองของที่เพื่อนอย่างเขาหอบหิ้วมาโดยถี่ถ้วนแล้ว อารามดีใจเมื่อครู่ก็เลือนหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“วันนี้ไม่ได้แวะซื้อหมูบั้งมาด้วยเหรอวะ” คนที่รอคอยอาหารเข้าด้วยการฝากท้องไว้กับเพื่อนถึงกับทำหน้าซีม เมื่อมองไม่เห็นถุงที่มนายุ่มักจะถือติดมือมาแทบทุกเช้า ซึ่งหากเจ้าตัวตื่นทันจะแวะซื้อที่ร้านรถเข็นหน้าปากซอยบ้าน

“เออ วันนี้ตื่นมาใส่บาตร เลยไม่ได้แวะที่ไหน นี่กูก็มีแค่น้ำแก้วเดียวเป็นข้าวเช้าเนี่ย” เขาบ่นปากไปยังแก้วเครื่องดื่มที่พร้อมไปกว่าครึ่งซึ่งเพิ่งวางบนโต๊ะ ปกติแล้ววันไหนที่เขาตื่นมาใส่บาตร ก็มักจะต้องเก็บของในครัวจนเวลาล่วงเลย ไม่สามารถแวะซื้อของที่หน้าปากซอยได้ เนื่องจากเป็นช่วงที่รถติดและหาที่จอดยาก

“อิมเรอะ” พิษณะถามเหมือนรู้ทันว่าเครื่องตีมโปรดเพียงแก้วเดียวนั้นแทบจะเรียกได้ว่า ไม่สามารถสะกิดท้องเพื่อนสนิทที่เขารู้จักมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งได้แน่

“อิมก็แปลก กว่าจะมาหาขนมปังกินที่ออฟฟิศนี้แหละ” นอกจากสถานที่ทำงานดีแล้ว ยศทวีศยังใส่ใจลูกน้องด้วยการให้แม่บ้านหมั้นเติมของกินไว้ที่มุมกาแฟเล็กๆ แต่ละชั้นไม่เคยขาด

“ว่าแต่เมื่อคืนมึงยังฝันร้ายอยู่อีกหรือเปล่า” ด้วยความที่คบหาเป็นเพื่อนกันมานานตั้งแต่ปีหนึ่ง ทำให้พิษณะแทบจะเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่รับรู้เรื่องราวของนายมาตลอดอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง โดยไม่อาจทราบได้ว่าเป็นเพราะความสนิทสนมระหว่างกัน หรือเพราะความใส่ใจในทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวอันเป็นนิสัยของพิษณะกันแน่ แต่ดูเหมือนจะเป็นอย่างหลัง เมื่อสีหน้าในตอนตั้งคำถามดูจะจริงจังเสียยิ่งกว่าตอนมันถามเรื่องปากท้องมือเข้าเสียอีก

“เหมือนเดิม” นายอุโหว่ไหล่คล้ายไม่ใช่เรื่องใหญ่

เป็นพิษณะที่มองท่าที่ไม่ทุกข์ร้อนของเพื่อนแล้วกลับกังวลขึ้นแทน เพราะเขาเคยเห็นอาการของนายอุโหว่ในยามฝันร้ายตอนแหวะไปค้างบ้านเจ้าตัวช่วงเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง จนมีโอกาสเห็นสภาพตอนมันเพื่อและหวาดกลัวนั้นน่าตกใจแค่ไหน เขาพยายามปลุกอยู่แทบตายก็ไม่ได้ผล แต่จู่ๆ บทมันจะตื่นก็ทำเอาเขาแทบเอาเท้ายันเพราะความตกใจที่ไม่ทันได้ตั้งตัว

เพราะเหตุการณ์นั้นเองจึงเป็นเหตุให้เขาซักไซ้จนได้ความว่ามันมีความสามารถพิเศษที่สามารถมองเห็นวิญญาณได้ เดิมทีพิษณะเป็นคนชื่นชอบเรื่องลึกลับชวนขนหัวลุกแบบนี้อยู่แล้ว จากการที่รู้จัก

กันมา มนายุก็ไม่ใช้คนซีโกหก ไม่ชอบหยอกล้อหรือเล่นสนุกกับใคร เขาจึงเชื่อสนิทใจว่าเพื่อนมองเห็นวิญญาณได้จริง ๆ และแน่นอนว่าการเป็นเพื่อนกันมากกว่าสิบปีก็ทำให้เขาได้เห็นความสามารถพิเศษที่เจ้าตัวไม่เคยชอบใจนี้อยู่น้อย

“แต่คราวนี้รู้สึกเหมือนฝันนานกว่าเดิม แล้วก็น่ากลัวกว่าทุกครั้งวะ” มนายุพูดต่อ กลับเป็นพิชณะที่นึกแปลกใจ ปกติอีกฝ่ายไม่ใช่คนจะยอมบอกอะไรขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ยิ่งกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความฝันด้วยแล้ว เรียกว่าแทบจะต้องง้างปากให้พูดกันเลยทีเดียว

“มึงคิดไปเองหรือเปล่า” นุ่มหน้าตีเอ๋อแย้ง

“กุฝันของกูมาทุกปี นับรวมตอนนี้ก็สิบแปดปีแล้ว ทำไมกูจะจำรายละเอียดไม่ได้”

“แล้วมันมีอะไรต่างไปจากเดิม”

“ไม่รู้สิ กูรู้สึกเหมือนเขาอยากมาเตือนอะไรบางอย่าง” แม้ยามฝันจะประหวัดกับท่าทีของเพื่อนในวัยเด็กไม่น้อย มนายุก็ยังทันได้เห็นเสี้ยวหน้าของความกังวลที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในความฝันครั้งอื่นๆ เหมือนกายต้องการบอกอะไรกับเขา มนายุเองก็เดาไม่ออกว่าเรื่องอะไร

“หมายความว่าไงวะ” พิชณะขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ “เท่าที่จำได้จากที่มึงเคยเล่า ความฝันทุกครั้งก็มาแนวภาพหลอนของเหตุการณ์ในวัยเด็กของมึงไม่ใช่หรือ แล้วทุก ๆ ปีก็ฝันแบบเดิมเหมือนดูหนังฉายซ้ำ”

“ก็ใช่” มนายุไม่เคยรู้เลยว่ากายได้ไปสุดไปเกิด หรือยังคงเป็นวิญญาณวนเวียนอยู่ แต่เขาก็ยังคงมองตามหลักวิทยาศาสตร์ว่า

ความฝันในช่วงเวลาเดียวกันนี้ทุกปี เป็นเพราะความทรงจำที่ยังฝังใจเพียงเท่านั้น ทว่าความฝันเมื่อคืนนี้กลับทำให้เขาไม่สบายใจขึ้นมาอย่างไรชอบกล มันดูเหมือนจริงราวกับไม่ใช่ภาพในวันวานอีกต่อไป

“ประมาณว่ามึงกำลังจะมีเคราะห์ เขาก็เลยมาเตือนว่านั่น”

นายไม่ตอบ นั่นยิ่งทำให้คนที่ชื่นชอบเรื่องของสิ่งที่มองไม่เห็นและไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยวิทยาศาสตร์ถึงกับตื่นตัว ราวกับได้พบประสบการณ์แปลกใหม่เสียเอง

“มึงว่าจะเป็นเรื่องอะไรได้”

“เคราะห์เดียวที่กูรู้ตอนนี้ก็คือโดนแค้นงาน”

นายเอนศีรษะพิงบนพนักเก้าอี้ด้วยท่าที่อ่อนล้า เมื่อคิดไปถึงงานตกแต่งภายในเรือนหอของว่าที่ป่าวสาวที่เขากำลังรับผิดชอบอยู่ เรื่องน่าปวดหัวสำหรับงานนี้นอกจากความเห็นไม่ตรงกันของคนที่จะต้องมาใช้ชีวิตร่วมกันแล้ว ยังฟังความเรื่องเยาะของมารดา ฝ่ายชายที่เชื่อเรื่องโชคลาง ฮวงจุ้ย ทำเอาเขาถูกแค้นงานจนหัวหมุนไปหมด ประหนึ่งว่ามีลูกค้าสามคนในงานเดียวกัน คิดแล้วก็จำต้องกระดุ้งตัวขึ้นมาเพื่อเปิดจอแมคบุ๊กให้พร้อมทำงาน

“แต่กูว่าไม่ใช่วะ”

“ไม่ใช่อะไรของมึง” นายหันไปหาคนแย้งด้วยความไม่เข้าใจ

“ไม่ใช่ลูกค้า แต่น่าจะเป็นเจ้านาย”

“ฮะ”

“เสียยักษะมาหา มึงประมาณลิบนาที่ก่อนที่มึงจะเข้าออฟฟิศ บอกว่าถ้ามึงมาถึงให้รีบไปหา”

ชื่อเจ้าของบริษัทที่หลุดออกจากปากเพื่อนทำเอานายชะงัก

มือที่กำลังเลื่อนอยู่บนแป้นเคอร์เซอร์เปลี่ยนเป็นกำแน่น เจ้าของส่วนสูงไม่มากไม่น้อยไปกว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกันถึงกับผุดลุกขึ้นอย่างรีบร้อน

“แล้วมึงก็เพิ่งบอกกูเนี่ยนะ!”

“ก็มึงชวนกูคุยเพลินจนกูลืมนี่หว่า”

“หอก! มิงนั่นแหละที่ชวนกูคุย” ปลายเท้าของมนายุติบเข้าที่ขาเก้าอี้ล้อเลื่อนของเพื่อนไปทีหนึ่งอย่างหัวเสีย แต่เก้าอี้นั้นก็แค่เคลื่อนตัวเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรรอกน่า สีหน้าเฮียแกตอนมาหาไม่ได้ซีเรียสอะไร”

“ก็ไม่แน่นหรือวะ งานอย่างเรา ๆ อะไรก็เกิดขึ้นได้” ว่าแล้วเขาก็คว้าไอแพดขึ้นมาถือ ด้วยปกติจะบันทึกงานไว้วันนี้เสมอ “ถ้าเฮียแกหัวร้อนเพราะกูไปช้า กูจะกลับมากินหัวมึงแทนข้าวเช้า”

“โชคดีมีชัย”

“พอเลย! มิงอวยพรทีไร กูชวยทุกที”

มือบางเคาะประตูกระจกที่มองผ่านเข้าไปก็เห็นห้องทำงานโทนสีเข้มได้ชัดถนัดตา รวมไปถึงเจ้าของห้องที่กำลังนั่งอยู่ด้านหลังจอคอมพิวเตอร์ มนายุติบสำรวจสีหน้าคนร่างใหญ่สมชื่ออย่างรวดเร็ว ครั้นเห็นว่ามีร่องรอยตึงเครียดเหมือนนยามเรียกเขามาทำหนังสืองาน ก็พรัลมหายใจออกมาพร้อมผลึกประตูเข้าไป หลังได้ยินเสียงเอ่ยอนุญาต

“ไม่ได้เรียกมาตำหรือรอกน่า” ยศวรวิศทักทายด้วยเสียงกลัวหัวเราะเมื่อเห็นท่าที่ระแวงระวังของลูกน้อง ทั้งยังฟ่วงตำแหน่ง

รุ่นน้องร่วมมหาวิทยาลัย ทำให้เขาพอเดาออกถึงอาการคนตรงหน้า “นั่งก่อน เหยี่ยวจะคุยงานด้วยนิดหน่อย ไม่ได้เป็นเรื่องซีเรียสอะไร”

เพียงเท่านั้นคนที่สนิทสนมกับรุ่นพี่ที่บัดนี้กลายมาเป็นเจ้านาย จึงถือโอกาสยึดตัวขึ้นจากการห่อไหล่เมื่อครู่ ขยับกายนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานของอีกฝ่าย วางโอแพดลงบนโต๊ะด้วยความเคยชิน อีกนัยคือเป็นสัญญาณบอกว่าพร้อมจะรับคำสั่งแล้ว

“งานตกแต่งเรือนหอคุณตึกใกล้เสร็จแล้วใช่ไหม”

“ครับ ถ้าคราวนี้ไม่ต้องทำอะไรเพิ่มอีกก็ลงหน้างานได้เลย”

“ในส่วนของหน้างานไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมาก เพราะเขาดีลทีมช่างเราไว้ด้วย งานนี้หลัก ๆ น่าจะยากตรงหาจุดลงตัวของความชอบลูกค้ามากกว่า”

“ถูกเลยเฮีย” มนายุพยักหน้าเห็นด้วย “แต่คราวนี้น่าจะไม่ต้องทำอะไรแล้วละ ถ้าสุดท้ายแค่ปรับส่วนห้องครัวนิดหน่อย แม้คุณตึกมองว่ารอบประตูแนวโค้งมันไม่เป็นมงคล”

การมาทำงานตรงนี้ มนายุเข้าใจดีถึงความสบายใจของลูกค้าในเรื่องโซคกลาง ถึงขนาดที่เขาเองจำต้องศึกษาวงจรัญเพื่อความเข้าใจด้วยซ้ำ กระนั้นก็ยังมิหวั่นกลัวการไม่คุ้นหูคุ้นตาไหล่มาให้ได้รับรู้และต้องปฏิบัติตามอยู่เนือง ๆ

“ก็เอาเท่าที่แกแก้ไหว เหยี่ยวไม่ได้อยากให้ลูกน้องทำงานจนตัวตายเพื่อลูกค้าคนเดียวหรอกนะไอ้ม่อน”

“รู้น่า ม่อนก็แก้ตามที่ลิมิตไว้นั้นแหละ เขาเองก็รู้อยู่ถ้าแกทำงานเกินลิมิตของบริษัทจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม” เดิมทีกฎของบริษัท

สามารถให้ลูกค้าปรับแก้งานได้สามครั้ง ถ้ามากกว่านั้นจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเป็นกรณีไป

“แบบนี้ถ้างานทางนั้นเริ่มลงตัวแล้ว แกพอจะรับอีกงานใหม่ไหม” ยศวรริตถามเข้าเรื่อง ด้วยความที่เป็นเจ้านายจึงรู้ดีว่านอกเหนือจากนี้ มนายุยังมึ่งงานที่ต้องสะสางอีก เมื่อเห็นลูกน้องหรีดามองก็หัวเราะเบาๆ เพราะเดาออกว่าอีกฝ่ายคงรู้ทัน “เออๆ ถึงจะถามไปแบบนี้ แต่เสียก็อยากให้แกเป็นคนทำงานนี่วะ”

“ก็แค่นั้น ทำเป็นมาถามอ้อมค้อม” มนายุโคลงศีรษะอย่างอ่อนใจ

“พอดีคนนี่เขาเห็นงานแกแล้วชอบ เลยรีควেসต์มาเป็นพิเศษ”

“เขาเหรอ...” มนายุทวนคำพูดเจ้านายพลางเอียงคอเล็กน้อย เหมือนจะให้อีกฝ่ายขยายความมากกว่านี้

“คุณต้นนะ แม่เขารู้จักกับแม่เฮีย”

“ถือว่าเป็นเคสไวโอพีเลยสินะ” มีไม่น้อยที่มนายุนับว่าเป็นลูกค้าไวโอพี ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึงคนใหญ่คนโตแต่อย่างใด แต่เป็นลูกค้าที่เขาต้องเกรงใจมากเป็นพิเศษ เพราะรู้จักกับเจ้านาย

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้น รายนี้อายุมากกว่าแกไม่กี่ปี” ยศวรริตรีบชี้แจง เพราะเคสไวโอพีที่ลูกน้องตั้งให้ก่อนหน้านั้นล้วนเป็นผู้สูงวัยที่หลายคนค่อนข้างจุกจิกไม่น้อย ซึ่งส่วนมากก็ถูกแนะนำผ่านญาติๆ เขามานั้นละ “ก่อนหน้านั้นคุณต้นเขาเป็นเซฟที่ถือดีมาาก่อน ตอนนี่ย้ายกลับไทยเพื่อมาเป็นเอกซ์คลูซิฟเซฟ หรือที่เรียกติดปากกันว่าเฮดเซฟนั่นแหละ ทำงานอยู่ที่โรงแรมห้าดาวย่านบางรัก เลยซื้อคอนโดไว้ห้องหนึ่ง อยากให้เราเข้าไปตกแต่งภายในให้”

ยศวรริตหันไปยั้งหน้าจอคอมพิวเตอร์ ลากมือคลิกเมาส์เพียง

ไม่นาน หน้าจอไอแพดของมนายุก็มีข้อความแจ้งเตือนอีเมลเข้า
มณฑนากรหนุ่มลากนิ้วเลื่อนเปิดดูอย่างรวดเร็ว ก่อนเห็นภาพสถานที่
ที่ซึ่งเป็นห้องชุดในคอนโดแห่งหนึ่ง คาดว่าไม่น่าจะไกลจากย่าน
บางรักที่ผู้เป็นเจ้าของทำงาน เมื่อบานกระจกกว้างสามารถมองเห็น
วิวแม่น้ำเจ้าพระยาได้อย่างถนัด เดคาเอาจากขนาดห้องและทำเล
แล้ว น่าจะราคาหลายหลักเลยทีเดียว

“คุณต้นเขาเคยเห็นบ้านที่แกไปออกแบบให้อินฟลูเอนเซอร์
คนหนึ่งเมื่อปีก่อนแล้วเกิดชอบขึ้นมา ประจวบกับทางแม่เขารู้จักกับ
แม่เฮียพอดี”

มนายุเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอไอแพดแล้วพยักหน้ารับ อันที่
จริงการทำงานเป็นมัณฑนากรประจำบริษัทเอกชนแห่งนี้ก็ทำให้เขา
มีงานเข้ามาไม่ขาด ทั้งด้วยฝีมือตัวเองและชื่อเสียงของบริษัท แต่ถ้า
เทียบกับหนึ่งปีที่ผ่านมา ต้องเรียกว่าเป็นไปอย่างก้าวกระโดด เมื่อ
บ้านที่เขาเป็นคนออกแบบตกแต่งภายในให้นั่นดันมีเจ้าของเป็นถึง
คนดังในโลโก้เซเลบ งานเขาจึงถูกตาต้องใจใครหลายคน ทำให้ตั้งแต่
นั้นมางานที่เขาต้องรับผิดชอบก็ล้นมือจนแทบไม่ได้กลับบ้านเกิดไป
เจอญาติพี่น้อง เพิ่งจะมาซาลงและพอมีช่วงให้พักผ่อนบ้างก็ตอนนี้
นี่ละ

“เมื่อวานเฮียเพิ่งได้เจอเขาและรับรายละเอียดพวกนี้มา”
ยศวริศเอ่ยถึงอีเมลที่ส่งไปให้ ก่อนเอนพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทีผ่อนคลาย
ขึ้น “คุย ๆ ดูแล้วก็ไม่ใช่คนเรื่องมากอะไร”

“อาฮะ” มนายุรับคำ ขณะที่สายต่ายังคงมองรูปที่ยศวริศส่ง
มาไปด้วย

“เรียกว่ารูปหล่อ โปรไฟล์ดี มารยาทงาม นามไพเราะ”

คำบอกเล่าที่ฟังดูเกินจริงโดยที่มนายุไม่ต้องได้เห็นหน้าค่าตาก็ยังเคารพลักษณะของอีกฝ่ายออก ดวงตากลมโตเหลือบขึ้นมองด้วยความคลางแคลง คิ้วที่ขมวดของเขาทำเอายศวริศถึงกับยิ้มกว้าง เพียงเท่านั้นคนเป็นลูกน้องก็ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน

“นี่ยังไม่เลิกคิดหาคู่ดูตัวใหม่่อนอีกหรือ” ไม่ใช่ครั้งแรกที่ยศวริศทำแบบนี้ และแน่นอนว่าในทุกๆ ครั้ง มนายุจะต้องหัวเสียขึ้นมา

“ก็เฮียกลัวแกเหงา”

“ม่อนไม่เคยอยากแก้ปัญหาคความเหงาด้วยการมีแฟน”

“แต่...”

ยังไม่ทันที่ยศวริศจะได้เอ่ยต่อ มนายุก็ยกมือเป็นเชิงห้าม ด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะพูดอะไร “แล้วเฮียก็ช่วยหยุดคิดว่าที่ม่อนไม่มีแฟนเป็นเพราะยังมูฟออนจากความรักรั้งเก่าไม่ได้ซะที”

“หรือไม่ใช่”

“ก็ไม่ใช่ละสิ” เสียงที่ตอบกลับเริ่มขุ่นเคืองขึ้น ฟังดูห้วนและดังกว่าปกติ “จริงๆ จะเรียกว่าเป็นความรักก็ยังพูดได้ไม่เต็มปากด้วยซ้ำ เหมือนพวกพีปปีเลิฟที่ผ่านเข้ามาในช่วงวัยที่เราอย่งมองอะไรเป็นสีชมพูไปหมด ซึ่งม่อนในเวลานี้ไม่ได้คิดเรื่องพวกนั้นแล้ว”

“แน้จรี” ยศวริศหรีตามองคล้ายไม่เชื่อ เพราะตนได้อยู่ในเหตุการณ์ที่ลูกน้องคนนี้แอบรักเพื่อนสนิทของเขามาตั้งแต่ก่อนที่เจ้าตัวจะเข้ามาฝึกงานเสียอีก แต่แล้วความรักที่ดูเหมือนจะเป็นรักครั้งแรกก็พังลงไม่เป็นท่าในวันที่มนายุก้าวเข้ามาในบริษัทด้วยฐานะนักศึกษาฝึกงาน และได้ร่วมโพรเจกต์ตักแตงภายในเรือนหอของ

เพื่อนเขา ตอนนั้นคนที่ลวงรู้ต่างคิดว่ามายุจะร้องให้พุ่มพ่าย แต่เจ้าตัวกลับนิ่งเงียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และผ่านมาจนถึงวันนี้ก็ไม่มีใครเห็นว่ามายุจะมีแฟน หรือกระทั่งคนคุยอีกเลย พานทำให้ทุกคนเข้าใจว่าเจ้าตัวยังทำใจกับความรักครั้งเก่าไม่ได้

“แน่เสียยิ่งกว่าแน่ ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนรู้ว่าตาราที่ตัวเองชอบประกาศแต่งงานนั้นแหละ แค่มิน ๆ งง ๆ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่ยินดีกับเขา หรือเสียใจจนถึงขั้นเดินหน้าต่อไม่ไหว”

“ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะ เสียก็อยากเห็นแกเป็นฝั่งเป็นฝา”

“อย่ามาพูดอะไรชวนเลี่ยน ทำเหมือนเป็นห่วงลูกน้องหน่อยเลยเสีย” มายุลากเสียงยาว ก่อนจะแบะปากอย่างหมั่นไส้ คล้ายว่าวางตำแหน่งลูกน้องกับเจ้านายลงชั่วคราว “อย่าคิดว่ามีอะไรไม่รู้ที่เสียไปทำพนันกับไอ้พีทไว้ เรื่องที่ว่าปีนี้ม่อนจะมีแฟนหรือเปล่า”

คงต้องเรียกว่าเป็นเรื่องที่ชวนหัวเสียแห่งปี เมื่อเขาบังเอิญไปได้ยินพิชญะกับยศวริศพูดคุยถึงเขาในตอนที่แวะไปหาขนมกินในครัวของออฟิศช่วงบ่ายแก่ ๆ วันหนึ่ง แม้ถ้อยคำที่พูดคุยกันจะมีจุดเริ่มต้นเพราะความเป็นห่วงเขาก็ตาม ตอนจบกลับเป็นเกมทีชวนให้เขาอยากจะจับหัวคนทั้งคู่โขกกันอยู่รอมร่อ หากไม่ติดว่าตอนนั้นสมาร์ตโฟนของเขาสั่นเตือนขึ้นเพราะมีสายเข้าจากลูกค้าเสียก่อน

คิดแล้วก็ได้แต่มองคนเป็นเจ้านายเขม็ง ฝ่ายที่ถูกจับได้ก็ถึงกับอึ้งมั่ง ๆ อย่างขอโทษ ก่อนจะถอนหายใจออกมา ยกสองมือขึ้นขานนศิริชะด้วยท่าทางยอมแพ้

“แค่นั้นกันข้า ๆ”

“หมายความว่าถ้าชนะก็จะไม่เรียกร้องอะไรอยู่ดี”

“เฮ้อ! ถ้าชณะก็ต้องเอาสิวะ อุตส่าห์ทำให้ไอ้พีทมันเลี้ยงเหล่าคนทั้งออฟฟิศเชียวนะเว้ย”

มนามุมองใบหน้าจริงจังของคนเป็นเจ้านายด้วยท่าทีปลงตกแต่ไหนแต่ไรศวรวิศเป็นรุ่นพี่และเจ้านายที่เขาให้ความเคารพเสมอด้วยเป็นคนเก่ง เคร่งครัดกับการทำงานจนสามารถนำพาบริษัทเล็ก ๆ ให้มีชื่อติดอันดับในแวดวงกับเขาได้ กระนั้นก็ต้องตัดยศวรวิศในยามที่ชอบเล่นเป็นเด็ก ๆ นี้ออกไป แต่อาจจะด้วยความคุ้นเคยที่มีมานาน จึงทำให้พวกเขาสนิทใจกันเหมือนครอบครัว เลยไม่ใช่เรื่องแปลกหากทางนี้และเพื่อนสนิทจะอยากให้เขามีใครสักคนเป็นเพื่อนร่วมทาง

“เลิกคุยเรื่องม่อนแล้วเข้าเรื่องลูกค้าสักทีเหอะ”

“เออ ๆ” คนเป็นเจ้านายพยักหน้าคล้อยตาม แต่เพียงครู่เดียวก็ทำเอาคู่สนทนาต้องตวัดสายตาเดือนอีกรอบ “แต่เฮียเทซังที่แกจะมีแฟนป็นี่นะ”

“เฮีย...” มนายูเรียกด้วยน้ำเสียงแกมอ่อนใจ สีหน้าบ่งชี้ถึงความเหนื่อยหน่ายอย่างไม่ปิดบัง

“โอเค ๆ เข้าเรื่องงาน” เมื่อเห็นว่าการจับคู่ดูตัวไม่เป็นผลแผ่นหลังกว้างจึงยึดขึ้นเพื่อเข้าสู่ความจริงจังในการทำงานอีกครั้ง ซึ่งจริง ๆ เรื่องพนันที่ว่า ศวรวิศเพียงมองเป็นเรื่องขำ ๆ คลายเครียดประจำวันเสียมากกว่า เพราะอย่างไรเรื่องงานก็ต้องมาเป็นอันดับหนึ่งเสมอ แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น คนเป็นเจ้านายก็ยังคาดหวังกับชัยชนะอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“ก็ตามที่เฮียเกริ่นไว้นั่นแหละ ทางคุณตันเขาอยากได้แนวคอนเทมโพรารี”

มนายุพยักหน้าตามคำอธิบายที่ได้ฟัง พลังมองภาพที่ได้รับจากอีเมลไปด้วย ซึ่งสไตส์การตกแต่งแบบคอนเทมโพรารีนั้น แปลตรงตัวคือร่วมสมัย คล้ายคลึงกับแบบโมเดิร์นที่เห็นได้จากการตกแต่งบ้านส่วนใหญ่ที่นิยมกันในตอนนี้ แต่แบบคอนเทมโพรารีจะเน้นรายละเอียดที่มากกว่าด้วยการผสมผสานวัสดุแบบเก่ากับใหม่อย่างลงตัว ดังนั้นสไตส์นี้จะมีความอบอุ่นมากกว่ารูปแบบโมเดิร์น ซึ่งเป็นการตกแต่งแบบสมัยใหม่ล้วน ๆ และแน่นอนว่ารูปแบบที่ถูกคัดเลือกมานั้นก็เป็นงานที่เขาถนัดและได้จับบ่อยที่สุด นับตั้งแต่เป็นมัณฑนากรมา

“ถ้าอย่างนั้นส่วนของห้องครัวก็น่าจะต้องใส่ใจมากเป็นพิเศษ” มนายุเปรยขึ้นเมื่อเงยหน้าสบตาผู้เป็นเจ้าของ ด้วยเห็นว่าเจ้าของห้องเป็นเซฟ น่าจะต้องใช้งานในส่วนนี้มากกว่าส่วนอื่น และการพยักหน้าจากยศวริศก็บ่งชี้ว่าเขาคิดไม่ผิด

“งบทกแต่งไม่จำกัดนะ ขอแค่ออกมาตรงใจเขาก็พอ”

“หือ” มนายุเบิกตากว้าง ไม่ปอยนักที่ลูกค้าจะเปิดงบประมาณในการตกแต่งให้ไม่อันแบบนี้ นับ ๆ ดูตั้งแต่ทำงานมา เจอกรณีแบบนี้ไม่เกินสามครั้งด้วยซ้ำ แล้วจำนวนเล็กน้อยที่ผ่านมาก็ล้วนเป็นเศรษฐกิจระเป่าหนักทั้งสิ้น กระนั้นวัสดุที่ใช้ ไปจนถึงเฟอร์นิเจอร์ที่เลือกมาก็ต้องอยู่ในขอบเขต สุดท้ายก็กลายเป็นว่าตัวมัณฑนากรต้องเป็นฝ่ายควบคุมวงเงินให้ลูกค้า ไม่ให้จ่ายออกไปอย่างไร้ประโยชน์อยู่ดี

“แล้วเขาก็ให้ทางเราจัดการเรื่องผู้รับเหมาด้วย อยากให้แกเป็นคนดูแลเคสนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ”

“ทำไมเขาถึงมั่นใจในตัวม่อนขนาดนั้น”

“เขาคงไม่ได้มันใจแกหรอก เพียงแต่เขามีเงิน แล้วก็คงมองว่า
จ้างงานแบบเบ็ดเสร็จแบบนี้สะดวกดี”

เป็นคำตอบที่ทำให้মনายุได้แต่แค่นหัวเราะ เมื่อเจ้านายไม่
คิดเข้าข้าง ทว่ารอยยิ้มที่ปรากฏบนหน้ายศจริศทำให้เขารู้ว่าอีกฝ่าย
กำลังเข้าเล่น “โอเค คนไม่มีเงินก็ต้องยอมรับงานนี้ไปตามระเบียบ”

“เยี่ยม” ยศจริศขุนี้วิ่งไปด้วยความพอใจ คนเป็นลูกน้องได้
แต่ยิ้มหน้า ๆ “อันที่จริงแล้ว เฮียก็นัดเขาให้เข้ามาคุยรายละเอียด
ที่ออฟฟิศวันนี้แหละ เผื่อว่าพอใจจะได้ทำสัญญากันเลย พอดีทาง
นั้นติดธุระ กว่าจะว่างก็อาทิตย์หน้า”

“แทบจะ दिलกันเรียบร้อยขนาดนี้ ยังจะมาถามความสมัครใจ
จากม่อนเนอะ” มนายุว่าค่อน ๆ ดูเหมือนงานนี้ทางยศจริศจะ
สามารถตกลงกับลูกค้าได้แล้ว เหลือแค่คุยรายละเอียดปลีกย่อยและ
เข้ามาทำสัญญาก่อนเริ่มงานเท่านั้น

“เอาน่า รับรองว่าเสร็จงานนี้ แกจะมีชื่อเสียงขึ้นอีกเยอะ”

“หือ”

“แกไม่คุ้นนามสกุลเขาเลยหรอ” ยศจริศบ่นปากไปยังไอแพด
ของผู้เป็นรุ่นน้อง เพราะนอกจากช่องทางการติดต่อที่แนบไปกับราย
ละเอียดงานคร่าว ๆ แล้ว ที่เขาส่งเข้าอีเมลไปยังมีชื่อพร้อมนามสกุล
ของผู้ว่าจ้างด้วย

มนายุอ่านทวนชื่อคนที่จะมาเป็นลูกค้าในความดูแลของตน
ในใจอีกครึ่ง แต่แล้วก็ส่ายหน้าว่าตนไม่คุ้นกับนามสกุลดังกล่าวแม้แต
่น้อย

“แกเนี่ยวัน ๆ ได้เปิดทีวีดูละครกับเขาบ้างไหมไอ้ม่อน”

“เปิดให้ทีวีดูตัวเองมากกว่า”

เป็นประจำที่มนายักษ์จะเปิดโทรทัศน์ทิ้งเอาไว้เพื่อให้มีเสียง เป็นเพื่อนคลายเหงายามที่ต้องอยู่บ้านเพียงลำพัง เขาค่อนข้างเป็นคนดีรอบเพื่อกันคนนอกเข้าถึงพื้นที่ส่วนตัวก็จริง แต่ลึก ๆ นั้น ปฏิเสธความยั่วยุในตัวเองไม่ได้ว่าเมื่อต้องมาอยู่ตัวคนเดียว ก็ทำให้เขาเหงาขึ้นไม่น้อย การเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้เพื่อให้ในบ้านคล้ายมีเสียงพูดคุยอยู่ตลอด ย่อมทำให้เขาสบายใจมากกว่าเป็นไหน ๆ

“แล้วสรุปว่ายังไง เฮียบอกมาเลยดีกว่า อย่ามานั่งเล่นถามตอบเลย รู้ ๆ อยู่ว่านอกจากเรื่องงานแล้ว ม่อนไม่ค่อยสนใจเรื่องอื่นเท่าไรหรอก”

คนเป็นเจ้านายที่สนใจใคร่รู้เรื่องคนอื่นเป็นงานอดิเรกถึงกับทำท่าเหมือนจะเขมมะเหงกกลางหัวคนพูด แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นพ่นลมหายใจออกมากล้ายปลงตก พร้อมเอ่ยขยายความ

“ก็คุณดันคนนี่เขานามสกุลเดียวกับดาราดัง เห็นแม่เฮียบอกว่า เป็นญาติกัน”

“ดาราดัง...” มนายักษ์ทวนคำ แต่ก็ไม่ได้ตื่นตื่นดีใจอะไร ด้วยที่ผ่านมาก็เคยมีลูกค้าเป็นคนในวงการบันเทิงอยู่บ้าง

“แกน่าจะรู้จัก ตอนนี้นี่หน้าเขาไปโผล่ในโฆษณาแทบทุกตัว บนบิลบอร์ดแทบทุกแยก”

“ตอนนี้ประเทศเรามีดาราดังขนาดนั้นด้วยหรือ” คนที่มีโทรทัศน์นี้ได้ดูแค่ข่าวยามเช้าก่อนออกมาทำงานถามด้วยความแปลกใจ

“มีสิวะ ดังจนเมียเฮียยังชอบ”

“เมียเฮียก็ชอบพระเอกทุกคนหรือเปล่า” ประโยคที่เล่นทีจริงทำเอายศวริศแยกเขี้ยวใส่ แต่ก็ไม่ได้ติดใจอะไร ด้วยรู้ว่าภรรยาตนก็เป็นรุ่นพี่ที่สนิทสนมกับมนายักษ์เช่นกัน “จะนั่นถ้าม่อนไม่รู้ก็ไม่แปลก

หรือก”

“แต่เนี่ยขนาดเฮียที่ไม่ได้ดูละครยังรู้จัก แต่แกที่มีญาติเป็นถึงผู้จัดการดารากลับไม่รู้จักเขาเนี่ยนะ”

“ก็แล้วเขาชื่ออะไรล่ะ”

“เทมส์ ทินภัทร ธนาธิการ”

บรรยากาศบนชั้นดาดฟ้าของตึกสูงใจกลางกรุงเทพฯ ยาม
 ค่ำคืนที่โอบล้อมไปด้วยท้องฟ้าของราตรีกาล ประดับด้วยดวงจันทร์
 กลมโต แวดล้อมด้วยดวงดาวประปรายที่พอเห็นได้ในมหานครอัน
 เต็มไปด้วยแสงไฟจากตึกgramบ้านช่องของผู้คนที่ยังไม่หลับไหล
 กลายเป็นภาพที่งดงามราวกับมีมนตร์สะกด จนได้เห็นภาพการขอ
 แต่งงานจากคนหลายคู่ที่พากันหมุนเวียนมาเข้าสถานที่แห่งนี้เพื่อ
 สวรรภาพความในใจ ไม่ต่างจากมุมหนึ่งในเวลานี้ที่มีเงาร่างชายหญิง
 คู่หนึ่งกำลังกอดตระกองอยู่ริมระเบียงกระจกที่มองดูน้ำหาวดเสียว
 ทว่าทุกความสนใจกลับจดจ่อไปที่ใบหน้าคนทั้งสองซึ่งกำลังเคลื่อน
 เข้ามาใกล้ ปลายจมูกสัมผัสคลอเคล้าหยอกเย้าเจือไปกับเสียง
 หัวเราะจาง ๆ อย่างไม่เคอะเขิน ราวกับต้องการแสดงออกถึงความ
 รักของพวกเขา ชวนให้ผู้ที่มองอยู่เคลิบเคลิ้มราวกับลอยล่องในห้วง
 ผืน หากไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้นเสียก่อน

“คัต! ปิดกล้อง!”

แทนที่ทุกคนจะนึกเสียดายภาพความสวยงามตรงหน้า กลายเป็น
 ร้องเฮลั่นที่สามารถถ่ายทำละครเรื่องนี้มาจนถึงฉากสุดท้ายได้
 สำเร็จ

คู่พระนางที่ดำเนินอยู่ในห้วงอารมณ์กับบทบาทที่ได้รับเมื่อครู่

ผละออกจากกัน เหมือนว่านาที่ก่อนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มือหญิงสาวแตะเข้าที่ท่อนแขนแกร่งของชายหนุ่มเบา ๆ

“ดีใจที่ได้ร่วมงานกันนะน้องเทมส์” นักแสดงสาวมากประสบการณ์และถือได้ว่าเป็นเบอร์หนึ่งของช่องบอกด้วยน้ำเสียงเอื้อเอ็นดู นักแสดงหนุ่มรุ่นน้อง ที่บัดนี้คงไม่อาจใช้คำว่าหน้าใหม่ได้อีก เมื่อพระเอกของเธอคนนี้เป็นนางงามละครมานักต่อนัก ตั้งแต่บทตัวประกอบเล็ก ๆ จนกระทั่งได้ก้าวขึ้นมาเป็นพระเอกเต็มตัว

“ผมควรจะพูดคำนั้นมากกว่าครับพี่อู่ม” ทินภัทรเอ่ยแล้วยกมือไหว้คนที่ตนนับว่าเป็นรุ่นพี่ด้วยความเคารพ “ขอบคุณนะครับที่ช่วยสอนและแนะนำผมหลาย ๆ อย่าง งานนี้ถ้าไม่ได้พี่อู่ม มีหวังผมคงทำงานออกมาไม่ตรงใจผู้กำกับ แล้วก็ทางผู้จัดขนาดนี้”

“โอ๊ย แค่เรื่องแนะนำมุกดั่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่าเอามานับเลย” นางเอกสาวโบกมือ พลางหัวเราะร่วนอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ “เราน่ะมันคนมีของ ไม่อย่างนั้นคงไม่ก้าวกระโดดขึ้นมาอยู่จุดนี้ได้หรอก”

“พี่พูดแบบนี้ผมชินเลยแฮะ” ทินภัทรเกาทำยทอยแก้เงิน

“ไม่แปลกใจเลย ทำไมแม่ยกเราถึงเยอะนัก”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ”

เธอส่ายหน้าเบา ๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่าความน่ารักที่สัมผัสจากรุ่นน้องคนนี้มีาร่วมแปดเดือนจากการทำงานด้วยกันน่าจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ทินภัทรได้รับความนิยม รวมไปถึงบุคลิกน่ารักเป็นกันเอง ทั้งยังซื่ออ่อน ช่างเอาใจ จนทำให้ผู้จัดมองเห็นแคร์รักเตอร์ตรงนี้แล้วดึงมาประกบคู่กับเธอซึ่งอายุมากกว่าถึงสิบปี ทว่าเพียงแค่รูปฟิตติ้งที่ปล่อยออกไปในช่วงก่อนบวงสรวงเปิดกล้อง หลายคนก็

จับตามองและรอยครอยผลงานนี้กันอย่างจดจ่อ แสดงให้เห็นถึงสถานะในวงการบันเทิงของทินภัทรที่กำลังรุ่งเรือง คล้ายกับชาร์ตที่พุ่งทะยานขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง แน่ใจว่าสำหรับอาชีพนักแสดงวัยยี่สิบต้น ๆ ของชายหนุ่มยังคงโลดแล่นได้อีกไกล

“อย่าลืมว่าอีกสองอาทิตย์เราทีมงานเลี้ยงปิดกล้องกันนะคะ” เสียงผู้จัดที่ผันตัวมาจากการเป็นนักแสดงตะโกนย้ำนัดสำคัญอีกครั้ง หลังจากเมื่อเช้าได้กล่าวถึงกำหนดการที่ว่าไปแล้ว “งานนี้จะมีสื่อทั้งของช่อง และของสำนักข่าวบันเทิงอื่น ๆ มาด้วย พี่ตั้งใจว่าจะฉายที่เซอร์แรกในงานด้วยเลยเพื่อโปรโมตละครที่จะลงจอตอนแรกในอีกสองเดือนข้างหน้า หลังจากเมื่ออาทิตย์ก่อนลงภาพเบื้องหลังไปแล้วมีฟีดแบ็กดีมาก...” ผู้จัดละครลากเสียงยาวด้วยรอยยิ้มเต็มหน้า

หลังจากนั้นเสียงเอ่ยขอบคุณก็ดังคลออยู่ตลอดครึ่งชั่วโมง หลังการปิดกล้อง เมื่อผู้จัดกล่าวอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ จบ นักแสดงหนุ่มที่วางตัวดีมาตลอดก็เดินทักทายทั้งนักแสดงและทีมงานทุกคนอย่างเป็นกันเอง จนกระทั่งผู้จัดการพากลับมาที่รถ

ทินภัทรทิ้งตัวลงบนที่นั่งข้างคนขับภายในรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นรุ่นประหยัดน้ำมัน ที่ผู้จัดการอายุมากกว่าเขาอยู่หนึ่งรอบเป็นเจ้าของ

แม้นักแสดงหลายคนจะมีรถตู้พร้อมคนขับส่วนตัว ชายหนุ่มกลับพอใจในชีวิตที่จัดการอะไรได้ด้วยตัวเองมากกว่า ถ้าวันใดไม่ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำ ก็มักจะขับรถส่วนตัวมากองถ่ายหรือหน้างานอื่น ๆ เอง กระนั้นคนที่เป็นผู้จัดการก็ยังคงคอยดูแลไม่ห่าง เรียกว่าแม้ไม่ตามติดเป็นเงา แต่ถ้ามีปัญหาเมื่อไรก็สามารถติดต่อได้เสมอ

เช่นเดียวกับวันนี้ที่เปลือกตาหนักอึ้งของชายหนุ่มแทบจะปิด

ตั้งแต่ช่วงบ่าย แต่เพราะหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้เขา
อดกาแฟเข้ม ๆ เข้าไปถึงสามแก้ว แต่สุดท้ายก็ไม่อาจสู้กับความ
เหนื่อยล้าที่สะสมมาตลอดหลายวัน หรืออันที่จริงก็ต้องเรียกว่าร่วม
ปีนี้ได้ จึงต้องไหว้วานให้นิลุบลซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวมา
คอยรับส่งด้วยอีกแรง

ตั้งแต่ทินภัทรได้ก้าวข้ามจากบทตัวประกอบและพระเอก
มิวสิค เข้าสู่การเป็นนักแสดงร่วมในละครที่ลงจอช่วงไพรม์ไทม์อย่าง
บทน้องชายนางเอกแล้วมีผลตอบรับอย่างท่วมท้น คนในสังคม
ออนไลน์ต่างพากันเสาะหาว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ด้วยความที่มี
ประวัติบ่งชี้ว่ามีมารดาเป็นถึงนักแสดงรุ่นใหญ่ ที่บัดนี้ผันตัวไปเป็น
แม่บ้านหลังแต่งงานใหม่กับชายชาวญี่ปุ่นรุ่นราวคราวเดียวกัน จึง
ทำให้ชื่อของเทมส์ ทินภัทร ธนาธิการ ถูกพูดถึงตลอดช่วงเวลาหนึ่ง
ปีที่ผ่านมา แน่แน่นอนว่าจากกระแสดังกล่าว ย่อมทำให้งานเขาล้นมือ
ตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าจะไม่มีกระแสทางด้านลบ เพราะความ
เป็นลูกดาราจึงทำให้เขาถูกสบประมาทว่าเข้าวงการบันเทิงมาด้วย
เส้นสาย ทั้งที่จริงแล้วเขาไต่บันไดสูงชันด้วยกำลังของตัวเองเพียง
ลำพัง จากแรกเริ่มที่ผู้จัดการอย่างนิลุบลได้มาเจอเขาที่มหาวิทยาลัย
ตอนปีสาม จึงทาบตามให้เข้ามาเป็นเด็กในสังกัด งานที่ได้รับในช่วง
แรกก็ไม่พ่นถ่ายแบบ แล้วยกค่อย ๆ ขยับเป็นถ่ายโฆษณาทั้งภาพนิ่ง
และเคลื่อนไหว จนปีก่อนนี้เองที่ทำให้เขาได้แจ้งเกิดอย่างเป็นทางการ
ในฐานะนักแสดง จากบทบาทน้องชายนางเอกที่ถ่ายทอด
ออกมาได้อย่างสมบทบาท เป็นที่ถูกใจใครหลายคน

“วันนี้จะกลับบ้านหรือคอนโด” แม่เปลือกตาจะปิดลงเป็นที่

เรียบร้อย นิลุบลที่ดูแลทินภัทรมานานย่อมรู้ว่าสไตล์ประสาทของชายหนุ่มยังทำงานอยู่ ถึงจะเป็นคนพักผ่อนน้อย ทินภัทรกลับหลับยาก เรียกได้ว่าหากไปนอนแปลกที่มักจะหลับไม่สนิทเสมอ

ด้วยความที่ทำงานไม่เป็นเวลา ทินภัทรจึงไม่เอากรบกวนอนเวลาพักผ่อนของผู้เป็นย่าในยามวิกาล เพราะหลายครั้งเวลาเลิกกองก็ล่องเข้าวันใหม่ไปหลายชั่วโมง ทั้งยังเห็นว่าท่านมีแม่บ้านคนสนิทคอยดูแลอยู่ จึงตัดสินใจเลือกซื้อคอนโดห้องเล็ก ๆ ไว้อีกแห่งจากน้ำพักน้ำแรงเพื่อใช้ค้างแรมในเวลาที่มีงานในเมือง หรือต้องเลิกงานดึกมาก ๆ บางครั้งก็ใช้เป็นแค้ที่จับหลับในช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น กระนั้นหากวันใดที่พอจะปลีกเวลางานได้ เขาจะแวะมาหาผู้เป็นย่าที่บ้านหลังเดิมย่านเมืองนนท์ ที่เขาเกิดและเติบโตมาเสมอ

“บ้านดีกว่า พຽ່ນนี้ผมมีงานช่วงเย็นใช้ใหม่” คราวนี้นักแสดงหนุ่มลื้มตาขึ้นเมื่อจำต้องใช้ความคิด เขาไม่เคยบันทึกตารางงานตัวเองไว้ เพราะรู้ว่านิลุบลทำหน้าที่แทนแล้ว และหากใกล้ถึงเวลางานเมื่อไร ทางผู้จัดการจะแจ้งล่วงหน้าให้เขาได้เตรียมตัวก่อนเสมอ ภาพลักษณ์ที่เหมือนพี่ใหญ่ของผู้จัดการวัยสามสิบกลาง ๆ ทำให้เขาอุ่นใจขึ้นไม่น้อย รวกับได้รับการดูแลด้วยญาติผู้ใหญ่ที่เคารพ

“มีอีเวนต์โพรโมตยาสิพื้นที่แกเป็นพรินเซนเตอร์” นิลุบลบอกก่อนจะเอ่ยชื่อห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านใจกลางเมืองออกไป การพูดคุยระหว่างนักแสดงและผู้จัดการในสังกัดปกติก็ไม่ได้มีพิธีรีตองเช่นนี้ ด้วยพวกเขาสนิทสนมจนแทบจะเหมือนพี่น้องคลานตามกันมา

“โอเค พี่บัวไปส่งผมที่บ้านเลย จะได้นอนให้ฉ่ำปอดแล้วอ่อนอย่าทำกับข้าวอร่อย ๆ ให้กินสักหน่อย” เพียงคิดภาพตาม ชายหนุ่ม

ก็ดูกระปรีกระเปร่าขึ้นมา

“หลังปิดกล่องฉันว่าจะให้แกพักสักเดือนสองเดือน อยากจะนอนหรืออยากไปเที่ยวเล่นที่ไหนก็ตามใจ”

“จริงเปล่าเนี่ย” คนที่เพิ่งเตรียมจะปิดเปลือกตาลงอีกครั้งถึงกับเบิกตาโพลง ทั้งยังกระเด็นตัวจนหลังไม่ติดเบาะ ส่งเสียงสดใสออกมาด้วยความตื่นเต้น นับว่าเป็นวันหยุดยาวครั้งแรกที่เขาได้รับในรอบปีเลยทีเดียว

“เห็นฉันเป็นพวกกดขี่ใช้แรงงานเธอ ถึงทำเสียงเหมือนไม่อยากจะเจอขนาดนั้น”

“วันก่อนพี่เพิ่งบอกอยู่หยก ๆ ว่าช่วงนี้เป็นขาขึ้นของผม งานอะไรก็โยได้ก็ต้องเอาไว้อ่อน”

“ก็เพราะฉันยังต้องพึ่งใบบุญแกอีกนาน เลยต้องใช้งานแบบทะนุถนอมหน่อยนะสิ” นิลุบลเย้า

ทินภัทรรู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่ได้เห็นเขาเป็นเหมือนสินค้าที่ทำกำไรแต่อย่างใด ด้วยที่ผ่านมาเรียกว่าดูแลเขาเหมือนน้อง ใส่ใจเหมือนลูก ตั้งแต่ยามที่เขายังไม่มีชื่อเสียง กระทั่งกลายเป็นบุคคลที่ใครต่างก็พูดถึงอย่างในวันนี้

“ขอแค่อย่าไปก่อเรื่องอะไรที่จะฉุดให้เรตติงตกก็พอ อย่าลืมนะว่ามีคนเพิ่งเล็งรอเสียบงานแกอยู่ จะขยับตัวทำอะไรก็ระวังเอาไว้หน่อย”

เสียงถอนหายใจดังขึ้นจากคนที่ถูกกำชับ แม้การเป็นนักแสดงจะไม่เคยอยู่ในความใฝ่ฝันมาก่อน แต่ถ้าจะบอกว่าเป็นความชอบโดยสายเลือดก็คงไม่ผิด ตอนที่ถูกนิลุบลชักชวนเข้าวงการ เขาแค่อยากเปิดประสบการณ์ตัวเองและต้องการหาเงินใช้โดยไม่รบกวน

ผู้เป็นยาที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่แปดขวบ หลังบิดามารดาหย่าร้าง ก่อนที่ทางฝั่งบิดาจะจากไปเมื่อห้าปีก่อนด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ดังนั้นเมื่อสิ้นไร้บุพการีแล้ว เขาก็อยากจะยืนหยัดด้วยตัวเอง เพื่อจะได้ไม่มีญาติคนไหนมากล่าวหาว่าเขาเป็นหลานที่ย่ำแย่ยิ่งรักมากที่สุด แม้ความจริงแล้วเขาจะใช้เงินในส่วนของพ่อที่ได้รับปันผลมาจากกิจการห้องพักรายเดือน และอาคารพาณิชย์ที่ปล่อยเช่าของครอบครัวก็ตาม

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มาทำงานตรงนี้เข้าจริง ๆ ทินภัทรกลับพบว่าเขาชอบอาชีพนี้มากที่สุดที่เดียว หลังเรียนจบมหาวิทยาลัยจากคณะนิเทศศาสตร์ จึงรับงานในวงการบันเทิงอย่างเต็มตัว

“อย่างผมเนี่ยจะไปมีเรื่องอะไรได้ วัน ๆ นอกจากทำงานก็มีแต่กินกับนอน”

“เออ ก็ดีตรงที่แกไม่มีข่าวฉาวให้ฉันปวดหัว” พูดเรื่องนี้ที่โรนิบลูกก็หัวร้อนขึ้นมาครมครน ด้วยเด็กในสังกัดของเธอไม่ได้มีแค่ทินภัทร แต่ยังมีนักแสดงอีกหลายคน ซึ่งเกินครึ่งมักมีข่าวในเชิงชู้สาวให้เธอต้องคอยตามล้างตามเช็ดอยู่ไม่ขาด ยังดีที่เธอมีบรรดาผู้ช่วยอีกหลายแรงคอยแบ่งเบา ด้วยงานตรงนี้ที่มีแสงสปอตไลต์อาบกายตลอดเวลา ย่อมเป็นที่จับตามอง แม้จะแค่ขยับตัวเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“พี่บัว รับรองได้ ถ้ามีข่าวไม่ดีเกิดขึ้นกับผมจริง ๆ ยังไงก็ไม่มีทางเป็นเรื่องชู้สาวแน่นอน”

โรนิบลูกฟังเด็กในสังกัดที่เธอรักเหมือนน้องชายแท้ ๆ พูดขึ้นด้วยความรู้สึกเหมือนใจหายขึ้นมาแปลก ๆ แน่นอนว่าเธอไม่ห่วงเรื่องข่าวฉาว ๆ ที่สื่อชอบเล่นเพราะเห็นว่ามีคนสนใจเยอะ ด้วยรู้ดี

ว่าที่ผ่านมามีบทกวีไม่เคยผูกสมักรักใคร่ใครจนเรียกได้ว่าพิเศษเลยสักราย ใช่ว่าไม่มีใครเข้าหา แต่ชายหนุ่มเลือกที่จะคงสถานะไว้แค่เพื่อนเหมือนกันหมด ทั้งคนที่บรรดาแฟนคลับจับให้เป็นคู่จิ้น หรือคนที่เคยร่วมงานจนมีภาพหลุดถึงความสนิทสนมอย่างที่เธอแน่ใจว่าไม่ใช่เด็กของเธอเป็นคนสร้างภาพดังกล่าวขึ้นมาแน่นอน

“เอาเป็นว่าช่วงที่ได้พัก แก่ก็ดูแลตัวเองด้วยแล้วกัน”

“พี่ไม่ต้องห่วง ยังไงผมก็ยังเป็นตัวทำเงินให้พี่อีกนาน”